

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **R. R.**, zast. JUDr. Zdeňkem Odehnalem, advokátem, se sídlem Brno, Havlíčkova 13, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2005, č. j. 5 Ca 198/2004 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 27. 5. 2004, č. j. 2004/3406/4, jímž bylo změněno rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 12. 3. 2004 č. j. 4366/04-01-01-90, o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) z. č. 186/1992 Sb., z důvodu porušení služební povinnosti úmyslně zvláště závažným způsobem, s tím že služební poměr končí podle § 108 odst. 3 téhož zákona dnem rozhodnutí o propuštění. V naposledy uvedeném rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že kontrolou bylo zjištěno zneužití osobního razítka stěžovatele, k němuž došlo dne 29. 8. 2004, v době jeho služby, k označení kontrolních listů v rubrice 3.2, osvědčujících propuštění dvou cisteren nafty do vnitrozemí, avšak bez řádného celního projednání. Vyznačení osobního razítka je potvrzením o celním projednání dováženého zboží, o zanesení cla do evidence a o uložení celních dokladů do evidence celního skladu. Jednáním stěžovatele vznikla škoda, neboť nebyl vyměřen celní dluh nejméně ve výši 725 000 Kč. Skutek byl prokázán kontrolními listy a kriminalistickou expertízou o pravosti kontrolního razítka

stěžovatele, evidencí docházky jmenovaného a kontrolou evidencí celního skladu. Stěžovatel tudíž neplnil svědomitě a řádně úkony uložené mu zákony a interními předpisy, přičemž své povinnosti znal, neboť seznámení se s příslušnými předpisy podepsal. Porušil zájmy, které měl výkonem služby chránit, když umožnil, aby do České republiky vstoupilo zboží, aniž z něho byl vyměřen a vybrán celní dluh. Přihlédnuto bylo i k tomu, že skutek jmenovaného je součástí daňového podvodu ve věci dovozu pohonných hmot do České republiky, jimiž byla státu způsobena škoda ve výši cca. 200 milionů korun českých. Proto bylo prvoinstančním správním orgánem kvalifikováno porušení služebních povinností jako úmyslné porušení zvláště závažným způsobem.

K odvolání stěžovatele bylo prvoinstanční rozhodnutí změněno napadeným rozhodnutím žalovaného tak, že v jeho výroku bylo vypuštěno slovo „úmyslně“ s tím, že služební poměr žalobce končí podle § 108 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., uplynutím dvou měsíců následujících po dni doručení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval jednoznačné zjištění vyplývající ze shromážděných důkazů, tj. zjištění, že 29. 8. 2003 v době služby stěžovatele, došlo k označení předmětných kontrolních listů v rubrice 3.2, osvědčujících propuštění dvou cisteren nafty do vnitrozemí, avšak bez řádného celního projednání, služebním razítkem stěžovatele. Došlo k tomu přesto, že stěžovatel byl povinen razítko dostatečně zabezpečit proti zneužití. Interní předpisy (SPČ 232/1997 ve znění SPČ 7/2000) srozumitelně ukládají povinnost zajistit razítko během výkonu služby proti ztrátě a zneužití. Stěžovatel vlastní nedbalostí umožnil, aby razítko bylo zneužito. Žalovaný neshledal důvodnou námitku týkající se vady (nedostatku) výroku prvoinstančního rozhodnutí s tím, že § 108 odst. 1 z. č. 186/1992 Sb. stanoví požadavky na celé rozhodnutí, nikoliv pouze na jeho výrok, přičemž prvoinstanční rozhodnutí jako celek obsahuje veškeré náležitosti. Nesouhlasil ani s tvrzením stěžovatele, že mu nadřízenými orgány nebyly vytvořeny potřebné podmínky k zabezpečení razítka a poukázal na to, že pokud by tomu tak bylo, měl stěžovatel o tom informovat svého nadřízeného, což neučinil. Úvahu prvoinstančního rozhodnutí, že jednání stěžovatele je porušení služebních povinností zvláště závažným způsobem posoudil žalovaný jako odpovídající důkazům, okolnostem případu a tudíž zcela logickou. Změnu výroku prvoinstančního rozhodnutí odůvodnil nesprávnou kvalifikací stupně zavinění, neboť v daném případě se nejednalo o zavinění úmyslné, ale nedbalostní (stěžovatel své povinnosti znal, věděl že osobní razítko musí být dostatečně chráněno a musel si být vědom možnosti jeho zneužití či odcizení).

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 1. Uvedený soud o této žalobě rozhodl usnesením ze dne 22. 10. 2004 č. j. 27 C 44/2004, tak, že řízení podle § 104b odst. 1 o. s. ř. zastavil a žalobce poučil o možnosti podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu u Městského soudu v Praze.

Stěžovatel následně podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze, v níž namítal, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné a tvrdil, že jím byl zkrácen na svých právech plynoucích ze zákona o služebním poměru, čímž bylo zároveň zasaženo do jeho základních práv, zejména do práva požadovat výkon státní správy v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Žalovanému vytýkal, že se ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkou, že skutkové závěry, ke kterým dospěl prvoinstanční orgán, nemají oporu v provedeném dokazování a že žalovaný vycházel z neúplného a nepřesně zjištěného skutkového stavu (např. nesplnění povinnosti ředitele vytvořit podmínky k tomu, aby pracovníci měli možnost individuálně a bezpečně ukládat své pracovní pomůcky). Dále uvedl, že žalovaný porušil povinnosti uložené mu ustanovením § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru a § 81, odst. 1 vyhlášky Ministerstva financí č. 259/1997 Sb.,

kteřou se upravují některé podrobnosti služebního poměru celníků, když oba tyto právní předpisy ukládají služebnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutkový stav a za tímto účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že z podkladů, ze kterých žalovaný vycházel, splnění této podmínky nemohl dovodit a došlo tedy k vydání rozhodnutí, které neodpovídá principům demokratického právního státu a principům dobré správy. Připomněl, že v předmětné věci probíhá trestní řízení, které dosud nebylo pravomocně skončeno, což považuje za relevantní ve vztahu ke porušení služební povinnosti; rozhodnutí služebních funkcionářů tak považuje za předčasné.

Dále stěžovatel namítal, že žalovaný nepřezkoumal prvoinstanční rozhodnutí v celém jeho rozsahu a nevypořádal se náležitým způsobem s námitkami uvedenými v odvolání. Naopak nahradil skutková zjištění prvoinstančního orgánu zjištěními vlastními, aniž by konstatoval, zda vychází ze zjištění prvoinstančního orgánu, či tato zjištění sám nově zajistil, což lze označit za nezákonný postup a za odnětí práva na řádné přezkoumání napadeného rozhodnutí, tj. porušení zásady dvouinstančnosti řízení. Zdůraznil, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru v souladu s § 108 odst. 1 zákona o služebním poměru musí obsahovat ve výrokové části vedle meritorního rozhodnutí správního orgánu taktéž uvedení důvodu propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem žalovaného, že zákon o služebním poměru nestanoví požadavky na výrok rozhodnutí, nýbrž na rozhodnutí služebního funkcionáře jako celek, neboť podle jeho přesvědčení částí způsobitou zakládat, měnit či rušit práva či povinnosti je pouze výroková část a nikoli odůvodnění. Dále upozornil na svou dosavadní bezúhonnost a vzhledem k ní označil postup a rozhodnutí žalovaného za zjevně nepřiměřené. Závěrem stěžovatel konstatoval, že napadené rozhodnutí trpí takovými nedostatky, které ve svém souhrnu zakládají jeho nezákonnost a žalovanému vytýkal, že ve svém důsledku vykonával státní moc způsobem, který zákon vylučuje.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 12. 2004 č. j. 2004/11703/4, uvedl, že důkazy shromážděné prvoinstančním správním orgánem byly dostatečně určité, jasné a věrohodné a na jejich základě bylo jednoznačně možné učinit závěr o porušení služební povinnosti stěžovatelem. Ten byl propuštěn ze služebního poměru za nedostatečné zajištění razítka proti případnému zneužití, přičemž sám připustil, že razítko ponechal v době své nepřítomnosti na pracovišti „vylívka“ zcela bez kontroly v neuzamčeném stole nebo ve své tašce. Jeho povinností však bylo tomuto zabránit, např. připevněním razítka k opasku. Tvrzení stěžovatele o nevytvoření dostatečných podmínek pro zabezpečení osobních pomůcek považuje žalovaný za zcela účelové, protože stěžovatel měl možnost zabezpečit razítko jiným způsobem (shora popsáním). Počínal si však nedbale, jako by mu na zajištění razítka ani nezáleželo. Tím došlo k jeho zneužití jinou osobou, což bylo prokázáno znaleckým posudkem o pravosti otisku razítka na předmětných listech. Žalobce tak postupoval v rozporu s odst. 5 vnitřního předpisu SPČ 232/1997, ve znění SPČ 7/2000, čímž porušil služební povinnost danou § 28 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Vzhledem k důsledkům porušení služební povinnosti shledal žalovaný toto porušení jako zvlášť závažné. Žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí má veškeré náležitosti uvedené v § 108 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť toto ustanovení stanoví požadavky na rozhodnutí jako celek, nikoli jen na jeho výrok a rozhodnutí obsahuje jak důvod propuštění tak i konkrétní skutečnosti důvod propuštění zakládající. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 5. 2005, č. j. 5 Ca 198/2004-37, žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

Žádnou ze stěžovatelem vznesených žalobních námitek neshledal důvodnou a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze zdůraznil, že obecná žalobní námitka o vydání napadeného rozhodnutí na základě neúplně zjištěného skutkového stavu nemůže obstát, neboť žalobce v podané žalobě nikterak nekonkretizuje, která zjištění správního orgánu prvního stupně byla dle jeho mínění nesprávná a který konkrétní jeho závěr odporuje kterému konkrétnímu důkazu, případně jaké další podklady měly být správními orgány opatřeny a které skutečnosti měly být došetřeny. K tvrzení žaloby, že se žalovaný nikterak nevypořádal s námitkou, že na pracovišti nebyly vytvořeny podmínky pro možnost bezpečného uložení pracovních pomůcek městský soud uvedl, že toto tvrzení neodpovídá skutečnosti, neboť žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí s touto odvolací námitkou vypořádal.

K žalobní námitce týkající se nezajištění podmínek na pracovišti městský soud uvedl, že i tato námitka je formulována zcela obecně, když žalobce nikterak nekonkretizuje souvislost údajně nevytvořených podmínek s porušením svých služebních povinností, takže ani tato žalobní námitka nemůže být důvodná. K další žalobní námitce spočívající v tom, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s okolnostmi, za nichž došlo k podpisu kontrolních listů, městský soud poukázal na skutečnost, že žalobce byl ze služebního poměru celníka propuštěn kvůli nedostatečnému zabezpečení služebního razítka proti jeho zneužití, nikoli kvůli tomu, že by tímto razítkem sám kontrolní listy označil a podepsal. Ani tuto žalobní námitku tak městský soud neuznal důvodnou.

Městský soud v Praze konstatoval, že žalovaný své závěry odůvodnil dostatečným způsobem, stěžovatel s jeho závěry nikterak konkrétně nepolemizoval, nezpochyboval, že k označení předmětných kontrolních listů došlo právě osobním razítkem stěžovatele a nezpochyboval ani to, že byl seznámen s výše uvedeným interním předpisem. Proto nebylo možno uznat důvodnou ani žalobní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z obsahu napadeného rozhodnutí nevyplývá ani to, že by žalovaný vycházel z jiných skutkových zjištění nežli prvostupňový správní orgán a nelze tak dovodit žalobou namítané odejmutí instance a porušení zásady dvouinstančnosti řízení. Žalobní námitku předčasnosti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z důvodu probíhajícího trestního řízení městský soud odmítl s odůvodněním, že se jedná o řízení samostatná a na sobě nezávislá. Rozhodování služebního funkcionáře ve věci propuštění ze služebního poměru není totiž podmíněno výsledky trestního řízení a naopak výsledky trestního řízení nepředjímá. Městský soud rovněž neshledal nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z hlediska ustanovení § 108 zákona o služebním poměru (podle kterého v rozhodnutí musí být uveden též důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími). Zdůraznil, že ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno ustanovení, podle kterého byl stěžovatel propuštěn, jakož i důvod propuštění, tj. porušení služební povinnosti zvlášť závažným způsobem (po vypuštění slova „úmyslně“). Absence tzv. skutkové věty ve výroku rozhodnutí, tj. popis jednání, jímž se stěžovatel porušení služební povinnosti dopustil, nezakládá nezákonnost rozhodnutí vedoucí k jeho zrušení. Rovněž žalobní námitku nepřiměřenosti postihu, tj. propuštění ze služebního poměru vzhledem k dosavadní bezúhonnosti žalobce, nepovažuje městský soud za důvodnou vzhledem k důsledkům porušení a tomu, že žalobními námitkami, tak, jak byly vzneseny, nebyl zpochybněn závěr správních orgánů, že stěžovatel porušil základní povinnosti celníka. S ohledem na shora uvedené je městský soud toho názoru, že správní orgán nevykonával státní moc způsobem, který zákon vylučuje, což byla další ze žalobních námitek.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel, dovolává se zákonného důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., vytýká Městskému soudu v Praze nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tuto nezákonnost spatřuje především v tom, že uvedený soud odmítá jeho námitku směřující proti původnímu správnímu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z hlediska ust. § 108 odst. 1 zák. č. 186/1992 Sb., které *expresis verbis* stanoví nutnost uvedení důvodu propuštění ze služebního poměru se skutečnostmi jej zakládajícími. Stěžovatel nesouhlasí s názorem uvedeného soudu, že absence skutkového popisu jednání, které mělo založit zákonný důvod pro propuštění ze služebního poměru ve smyslu ust. § 106 odst. 1 písm. d) citovaného zákona (skutkové věty) ve výroku původního rozhodnutí, nelze posoudit jako podklad pro jeho zrušení. Zdůrazňuje, že ve smyslu základních právních zásad, potažmo ve smyslu základních zásad rozhodování služebních funkcionářů ve věcech služebního poměru, resp. náležitostí správních rozhodnutí obecně, je naprosto zřejmé, že přezkoumání nadřízeným orgánem či příslušným soudem jsou způsobilé toliko výroky rozhodnutí, nikoliv jejich odůvodnění. Praxe by tedy měla klást zvýšené nároky na náležitosti jednotlivých částí výroků rozhodnutí, a to nejen správních. Mezi základní náležitosti výroku příslušného služebního orgánu, vedle formálního odkazu na zákonnou normu, o které je rozhodnutí opřeno, s vymezením právního důvodu, pro který byl stěžovatel propuštěn, sem nepochybně patří též popis právního účinku samého. V tomto kontextu označuje správní rozhodnutí za standardní, nikoliv však zákonné. Aby byla v obvyklém slova smyslu (ve smyslu základních zásad vykládaných ústavně konformním způsobem), zachována všechna práva stěžovatele, která jsou původním správním rozhodnutím dotčena, je naprosto nezbytné uvést (vymezit ve výrokové části správního rozhodnutí) skutkový základ právních závěrů jednoznačně tak, aby nemohl být v následujících fázích řízení či kdykoliv později zaměněn s jiným. Tato náležitost v napadeném rozhodnutí evidentně chybí. Stěžovatel chápe smysl dikce ust. § 108 odst. 1 zák. č. 186/1992 Sb. tak, že „důvodem propuštění“ skutečně může být pouze citace právní věty zákonné normy nebo její části a „skutečnosti jej zakládající“, pak vnímá právě jako nutné vymezení zcela konkrétních, přezkoumatelných a nezaměnitelných skutkových okolností jednání, které onen důvod založily. Jakýkoliv jiný výklad označuje za rozporný se zákonem, potažmo s ustanoveními Listiny základních práv a svobod, garantující právo na spravedlivý proces. Z tohoto důvodu navrhuje, aby kasační stížnost byla shledána důvodnou a aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Další jednotlivé žalobní námitky, zejména skutkového rázu, podle jeho názoru prvoinstanční soud odmítá do značné míry paušálně a poměrně stroze, přičemž takový postup vzbuzuje dojem, že by mohly být naplněny též důvody kasační stížnosti vymezené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., při vědomí postavení správního soudnictví v přezkumu správních rozhodnutí, nečiní tento díl svých výhrad součástí kasačních námitek.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnou pro její nedůvodnost. Vyslovuje přesvědčení, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru obsahuje všechny náležitosti požadované zákonem. Odkazuje na své písemné vyjádření k žalobě a v něm prezentovaný výklad ust. § 108 odst. 1 zák. č. 186/1992 Sb. Setrvává na tom, že toto ustanovení nezakotvuje požadavek pouze na výrok rozhodnutí, ale na rozhodnutí jako celek. Náležitosti jednotlivých částí rozhodnutí služebního funkcionáře jsou pak vymezeny v § 124 odst. 1 – 4, téhož zákona, které rozhodnutí o propuštění beze zbytku obsahuje. Jsou v něm uvedeny skutečnosti zakládající důvod propuštění podrobně a naprosto srozumitelně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněného důvodu kasační stížnosti odchýlit.

Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Stěžovatel tvrzenou nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze spatřuje v absenci popisu jednání (skutkové věty), které mělo založit zákonný důvod pro propuštění ze služebního poměru, ve výroku přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu.

Nutno podotknout, že z hlediska tohoto požadavku musela být vyhodnocena rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť žalovaný svým rozhodnutím jen změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně způsobem výše popsáním a obě tato rozhodnutí ve svém kontextu je třeba považovat za jeden celek. Po přezkoumání věci se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze, že absenci skutkové věty ve výroku rozhodnutí nelze posoudit jako nezákonnost rozhodnutí (jako celku) vedoucí k jeho zrušení, jakkoli z hlediska právní čistoty by nepochybně bylo vhodnější, aby v rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru i tuto náležitost obsahoval výrok rozhodnutí. Pokud však rozhodnutí jako celek zákonným požadavkům vyhovuje, nelze jej jen z tohoto důvodu zrušit. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval (opakovaně), například ve svém rozhodnutí ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 – 61, je třeba při posouzení této námitky vycházet ze znění příslušných ustanovení zákona o služebním poměru.

Zejména se jedná o § 124 tohoto zákona, podle jehož odst. 1 musí být rozhodnutí služebního funkcionáře v souladu s právními předpisy, vycházet ze skutečného stavu věci a obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat též datum vydání a musí být podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře a doručeno účastníkovi řízení. Odst. 2 tohoto ustanovení pak stanoví náležitosti výroku rozhodnutí; podle tohoto odstavce výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, a rozhodnutí o nákladech řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá povinnost k plnění, stanoví pro ni služební funkcionář lhůtu. Náležitosti odůvodnění jsou pak zakotveny v odst. 3, který stanoví, že v odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Ustanovení § 108 odst. 1 zákona o služebním poměru pak stanoví, že rozhodnutí o propuštění musí být vyhotoveno písemně a musí v něm být uveden důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími, jinak je neplatné.

V daném případě obsahuje napadené (napadená) rozhodnutí ve svém kontextu vedle formálních náležitostí, tj. výroků, odůvodnění a poučení o odvolání, jakož i data vydání a podpisu s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře, též ve výroku rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, jak rozhodnutí

ve věci (propuštění stěžovatele ze služebního poměru celníka) tak ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodnuto (§ 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru), jakož i důvod propuštění, t. j. porušení služební povinnosti zvlášť závažným způsobem. V odůvodnění je pak přesně popsán důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími (stěžovatelem nedostatečné zajištění služebního razítka proti zneužití jinou osobou dne 29. 8. 2003, které bylo posouzeno jako zvlášť závažné porušení služební povinnosti). Rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru tak splňuje veškeré zákonem požadované náležitosti a nelze je označit za nezákonné. Stěžovatelova domněnka o nutnosti specifikovat ve výroku též skutkový popis jednání, které mělo založit zákonný důvod pro propuštění, nemá oporu v zákoně. Pokud pak zákon ve výroku rozhodnutí určité skutečnosti přímo nevyžaduje a rozhodnutí je ve svém celku ve vymezení skutkových okolností natolik úplné a konkrétní, že je nezaměnitelné s jiným a krajský soud (Městský soud v Praze) jej z tohoto hlediska posoudí jako zákonné, pak důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost rozhodnutí, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, nemůže obstát, neboť je zásadně možné a postačující uvést skutkové okolnosti toliko v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí.

Uplatněný důvod kasační stížnosti tak nebyl zjištěn a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jiný důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí kasační stížnosti uplatněn nebyl, a proto se Nejvyšší správní soud omezil na přezkoumání napadeného rozhodnutí jen z důvodu uplatněného.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu